

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 31 (358)
Anul IX (2018)
21 Octombrie

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA A 23-A DUPĂ RUSALII

„Și, ieșind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s-a aruncat de pe țărnam în lac și s-a înecat.” (Luca 8, 33)

Smul este autorul propriilor frământări. Dacă omul nu ar trăi precum porcii, demonii nu ar fi putut niciodată să aibă putere asupra sa. Dacă a pus totuși stăpânire pe el, a fost nu pentru a-l distruge, ci pentru

a-l încerca. După venirea Mântuitorului, demonii deja nu mai puteau strica binele, astfel că acum poate nu caută distrugerea tuturor oamenilor, ci doar a celor șovăitori. Un tâlhar nu îi atacă pe cei înarmați, ci pe cei fără apărare. Acela care știe că cei puternici îl vor disprețui sau cei tari îl vor distruge îi tulbură cu rele doar pe cei slabi. Dacă cineva se întreabă de ce le îngăduie

Dumnezeu aceasta demonilor, îi răspund: pentru ca oamenii buni să fie încercați, iar cei răi pedeșiți, căci aceasta este o pedeapsă a păcatului. Căci așa spune Legea, pentru că Domnul trimite fierbințeli, tremur, spirite rele, orbire și alte nenorociri, ca pedeapsă pentru păcătoși (vezi și Deut. 28, 59).

Sfântul Ambrozie al Milanului

Sfinții Mărturisitori Ardeleni

Sfiii Mărturisitori Ardeleni sunt prăznuiți pe 21 octombrie. Aceștia sunt: Visarion Sarai, Sofronie și Oprea Miclăuș, canonizați în 1955 și preoții Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel, canonizați în 1992. Au luptat împotriva impunerii confesiunii Greco-catolice.

Visarion Sarai s-a născut în anul 1714 și a primit la botez numele Nicolae. S-a călugărit în 1738 la Mănăstirea Sfântul Sava. În 1742 ajunge la Mănăstirea Pakra din Slovenia, iar în ianuarie 1744 vine în Transilvania și începe lupta pentru apărarea Ortodoxiei. Este arestat pe 26 aprilie 1744 de autoritățile imperiale și supus unui interogatoriu cu 44 de întrebări. A fost trimis la închisoarea din Deva, apoi la cele din Timișoara, Osieck și Raab, iar în cele din urmă la celebra închisoare Kufstein din Munții Tirolului (Austria), unde a murit ca martir.

Sofronie de la Cioara a fost preot de mir, iar după ce a rămas văduv, s-a călugărit la

Mănăstirea Cozia. A condus răscoala populară împotriva autorităților habsburgice și a Episcopiei Unite de la Blaj care patrona acțiunea de dezbinare a Bisericii Ortodoxe Românești. În august 1760, Sofronie a convocat un Sinod, în care cerea episcop ortodox, restituirea bisericilor, eliberarea celor închiși și respectarea libertății religioase. A murit la o dată pe care nu o cunoaștem, fie la Mănăstirea Vierosi, fie la Mănăstirea Robaia.

Nicolae Oprea Miclăuș, originar din Săliș-

tea Sibiului, satul Tilișca, a mers de trei ori la Viena pentru a prezenta plângerile românilor, în 1748, 1749 și 1752. În memoriile prezentate, aceștia cereau libertatea credinței ortodoxe și episcop ortodox. A fost arestat în anul 1752 la Viena și dus în închisoarea de la Custenii, unde a murit ca mărturisitor pentru Ortodoxie.

Ioan din Galeș a înmănat lui Oprea Miclăuș un memoriu pe care să-l adreseze Curții din Viena și s-a aflat în fruntea mișcării de apărare a Ortodoxiei la Sibiu. A cutreierat mai multe sate și a strâns semnături prin care credincioșii ardeleni cereau să li se acorde libertate pentru credința ortodoxă. Din ordinul Măriei Tereza, ajunge în închisoarea de la Deva, apoi la Graz și în final la Kufstein. Preotul Ioan a murit după anul 1780, de când datează ultima știre despre el.

Moise Măcinic, pentru că a luptat împotriva uniatiei, a fost închis la Sibiu, timp de 17 luni. La eliberare i s-a cerut să nu mai slujească, ci să se întrețină din munca brațelor. S-a refugiat în Banat, unde s-a întâlnit cu Oprea Miclăuș. L-a însoțit pe acesta în călătoriile sale la Viena și a fost arestat împreună cu Miclăuș. A murit în închisoarea de la Kufstein.

De departe, popi. De aproape, preoți

Ecea mai blamată categorie socială din România. I s-a repartizat rolul burghezimii din scenariul comunist al luptei de clasă. Sunt considerați avari, evazionști, oportuniști, înguști la minte. Mereu abonați la bugetul țării, ei sunt cei ce „**sug sângele poporului**”. Mai nou, sunt homofobi, deci antieuropeni, deci puținști. Când vor dispărea ei, țara se va cocoșa de atâtea școli și spitale, iar autostrăzile se vor construi instant. Dacă instituția pe care o reprezintă ei nu ar mai fi o piedică în calea progresului, copiii ar putea, în sfârșit, învăța încă de la grădiniță anatomia fluidă a „**omului nou**”. Sărăcia ar fi eradicată, toți copiii orfani ar fi înfiați de oameni de treabă și unii chiar ar putea gănguri de mici „părinte 2” în loc de retrogradul și discriminatoriul cuvânt „mama”. Sună familiară descrierea? Da, despre ei este vorba. Sunt tratați drept **întruchiparea răului în această țară**. Li se spune scurt, cu un cuvânt șuierat printre dinți: **popii!**

Nu am de gând să pun aici în scenă caraghioasa și inutila piesă a autovictimizării. Doar am evocat, mai sus, ecouri ale linșajului medical sistematic la care sunt supuși preoții din România începutului de secol XXI. Oameni fiind, cu siguranță au și slujitorii altarelor păcatele lor. Poate mai mari decât ale celorlalți, pentru că „**oricui i s-a dat mult** (har, cunoștință, talant - n.m.), **mult i se va cere**” (Luca 12, 48). Eu însumi mă rușinez de multe dintre faptele, cuvintele sau gândurile mele. Și caut să pun început bun. Și tot cad. Și iar o iau de la început. Dar una e să fim preveniți despre slăbiciunea unor oameni, alta este să-i judecăm și cu totul altceva să-i demonizăm. Deloc întâmplător, s-a tot fluturat în timpul dezbaterilor pe tema referendumului ideea că ar fi în joc discriminarea, blamarea sau chiar condamnarea celor ce se ascund în spatele unui șir de litere ce se tot umflă: LGBTQIAPK - și celelalte litere care se vor mai adăuga până la Apocalipsă. În fapt, aici se reflectă mentalitatea celor ce ei înșiși au practica demonizării unor categorii de persoane, mai ales a creștinilor și, în mod special, a clericilor. Creștinul autentic numește întotdeauna păcatul, răutatea, erezia și consecințele lor - dar niciodată nu acuză persoana sedusă, împovărată și robită de „**puterile întunericului**”. Asta pentru că, mai înainte de toate, condamnă la el însuși orice păcat, vede pe propria-i piele ce efecte dezastruoase produce. Cel ce nu-și recunoaște propriile neajunsuri, acela atacă pe celălalt ca persoană. E cazul oricărui activiști motivați ideologic, fie ei bolșevici, naștiți, comuniști, neomarxiști etc. Inițiatorii referendumului au cerut securizarea în Constituție a definiției căsătoriei, cu alte cuvinte au vizat relația dintre persoane, raportarea lor la un act cu infinite reverberații în întreaga societate. Opozanții sau adepții #boicot au tot mutat discuția la persoane. În

realitate, nimeni nu era atacat, nu erau afectate drepturile nici unei categorii sociale. Dar câți au avut luciditatea de a constata această evidență?

Ca preot, mă simt mai mult decât confortabil - în sens evanghelic, nu modern al cuvântului - să fiu inclus la categoria „**popi**”. Pentru că mă ajută să-mi văd mereu lipsurile și să caut scăpare doar la Hristos. Sunt motivat să mă comport precum mă îndeamnă Sfântul Apostol Pavel: „**Ocărăți fiind, binecuvântăm. Prigoniți fiind, răbdăm. Huliți fiind, ne rugăm. Am ajuns ca gunoiul lumii, ca măturătura tuturor, până astăzi**” (I Corinteni 4, 12-13). De bunăvoie, probabil, nu m-aș fi smerit până la măsura aceasta duhovnicească. Dar, cu ajutorul celor ce n-au odihnat în lupta cu „popii”, iată că am și eu șanse măcar să încerc. Și mă bucur că sunt nevoit

să o fac!

Iar dacă, din când în când, voi mai vorbi și despre ce înseamnă un preot, nu mă voi raporta la mine. Am atâtea **exemple**, că nu mi-ar ajunge câțiva ani să tot evoc, săptămânal, oameni cu adevărat vrednici de harul ce li s-a dat la hirotonie. Să iau **două cazuri**, plecând de la cele mai recente evenimente, drept criteriu. Acum o săptămână, în comuna Aroneanu a fost resfințită biserica ocrotită de Sfântul Ierarh Nicolae, unde paroh este **Părintele Ovidiu Buzenchi**. Încununarea unei munci de 15 ani. Pentru a restaura sau amenaja lăcașul de cult, monument istoric ce datează din anul 1594, precum și alte edificii ale ansamblului parohial, inclusiv zidul incintă și spațiile verzi, s-a obținut o finanțare de 2 milioane de euro din partea Uniunii Europene și a Guvernului României. Avem aici, la un loc: **istorie, demnitate, spirit întreprinzător**, beneficii pentru comunitate, inclusiv pentru entitățile economice implicate în realizarea lucrărilor. Nu în ultimul rând, avem un **om jertfelnic, luptător**, care a redat patrimoniului național o adevărată bijuterie arhitectonică. Pe părintele paroh Ovidiu Buzenchi îl știu ca fiind un **om sufletist**, extrem de **sensibil** la suferințele aproapelui, gata să aline și să dea o mână de ajutor chiar și celor din afara enoriei. Dar nu dau mai multe detalii, pentru

că nu doresc să-i periclitez plata gătită de Dumnezeu, în schimbul unor laude omenești, perisabile. Mai adaug doar că de această biserică mă leagă un moment special. Aici am ținut în brațe primul copil ce mi-a fost încredințat ca naș, acum un eminent licean.

Chiar în ziua în care apare acest articol mai am o bucurie (căci de fiecare dată când văd cum un confrate are o lucrare încununată de Dumnezeu îmi crește nădejdea că, pentru astfel de oameni, pentru rugăciunile și faptele lor cu mare trecere, poate voi fi și eu miluit la Înfricoșătoarea Judecată). De data aceasta este vorba despre **sfințirea unei minunate biserici ridicate de la firul ierbii în inima campusului studentesc „Tudor Vladimirescu”** din Iași, având ca oblăduitor pe Sfântul Iulian din Tars. După câțiva ani în care părea că se amână sine die începerea construcției, pe 15 martie 2004 a fost numit paroh **Părintele Inspector Florin Chirilă**. A doua zi după numire au și început lucrările la un paraclis în care, după doar o lună și jumătate, deja se putea sluji Sfânta Liturghie. A urmat partea cea mai dificilă: în 2004 a început a se zidi biserica mare, care a fost finalizată până la acoperiș în 2011. Lucrările au continuat, iar azi a sosit momentul sfințirii acestui edificiu impresionant prin monumentalitate și armonie vizuală. Câți însă conștientizează câtă jertfă se află în spatele fiecărui metru pătrat de zid sau de pictură? Doar cineva cu determinarea, optimismul și credința Părintelui Florin Chirilă putea să ducă la bun sfârșit o astfel de misiune bineplăcută lui Dumnezeu și atât de folositoare oamenilor. Să menționez și faptul că, în toți acești ani, Părintele Florin a slujit și la Centrul eparhial, într-una dintre cele mai dificile funcții cu puțință, aceea de **inspector bisericesc**. Poate mulți cunosc doar latura omului atent la orice încălcare de ordin legal, regulamentar sau canonic, dar puțini îi știu latura sensibilă și dragostea pe care o are pentru orice suflet aflat la strâmtorare. (...)

Iată, doar **doi preoți** am evocat, și încă pe scurt. Celor ce pun etichete pe bandă rulantă le propun să renunțe la această îndeletnicire păgubitoare pentru sufletele lor și să încerce să vadă persoana concretă, nu dușmanul închipuit. Vor vedea cum „**popii**” **se transformă ușor-ușor în preoți**, pe măsură ce se apropie și cunosc lucrarea celor ce sunt „**necăjiți în tot felul: din afară cu lupte, dinăuntru cu temeri**” (cf. II Corinteni 7, 5). Toți vânătorii de „popi” sunt deja în rugăciunile noastre; noi suntem, deocamdată, în huiduielile lor. E bine și așa, nouă ne este de mare folos. Dar eu tot sper că ne vom și întâlni cu adevărat și ne vom cunoaște pe acest pământ fiind, înainte de a da ochii fiecare dintre noi cu Cel ce ne-a creat din dumnezeiască dragoste.

(Pr. Constantin STURZU | doxologia.ro)